

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 185 (XXIX) — Nr. 423

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 8 iunie 2017

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 108 din 7 martie 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 13/2017 pentru modificarea și completarea Legii nr. 286/2009 privind Codul penal și a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală	2–5
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
367. — Hotărâre pentru aprobarea indicatorilor tehnico-economici aferenți obiectivului de investiții „Lucrări de punere în siguranță pod pe DN 72, km 20 + 422, peste râul Dâmbovița, la Viișoara”, județul Dâmbovița	6–7
368. — Hotărâre pentru modificarea art. 3 din Hotărârea Guvernului nr. 947/2016 privind declanșarea procedurilor de expropriere a imobilelor proprietate privată situate pe amplasamentul suplimentar, care fac parte din coridorul de expropriere al lucrării de utilitate publică de interes național „Autostrada Sebeș — Turda” — Lot 1 secțiunea A, km 0 + 300 — km 14 + 000	7
369. — Hotărâre privind reorganizarea Institutului de Cercetare-Dezvoltare pentru Ecologie Acvatică, Pescuit și Acvacultură — Galați și modificarea anexei nr. 3 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului	8–12
370. — Hotărâre privind actualizarea valorii de inventar aferente părții dintr-un imobil aflat în domeniul public al statului și în administrarea Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei, prevăzute în anexa nr. 40 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului	12–13
371. — Hotărâre privind înscrierea în inventarul centralizat al bunurilor care alcătuiesc domeniul public al statului a unui bun imobil aflat în administrarea Muzeului Național Bran.....	13–14
372. — Hotărâre privind actualizarea valorii de inventar a imobilului 592 aflat în domeniul public al statului și pentru transmiterea unei părți din acesta din domeniul public al statului și din administrarea Ministerului Apărării Naționale în domeniul public al comunei Mogoșești-Siret, județul Iași	14–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 108

din 7 martie 2017

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 13/2017 pentru modificarea și completarea Legii nr. 286/2009 privind Codul penal și a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Benke Károly	— magistrat-asistent șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu.

1. Pe rol se află soluținarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 13/2017 pentru modificarea și completarea Legii nr. 286/2009 privind Codul penal și a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, excepție ridicată, din oficiu, de Curtea de Apel București — Secția I penală în Dosarul său nr. 19.731/4/2016 și care constituie obiectul Dosarului nr. 392D/2017.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate. În acest sens, se arată că excepția de neconstituționalitate a fost invocată prin prisma incidenței în cauză a dispozițiilor de drept penal material referitoare la abuzul în serviciu. La data ridicării excepției de neconstituționalitate, componenta de drept penal material nu era în vigoare, aceasta urmând să intre în vigoare la 11 februarie 2017, iar, ulterior, înainte de intrarea sa în vigoare, actul normativ a fost abrogat. Prin urmare, în privința dispozițiilor de drept penal material, actul normativ criticat nu a fost niciodată în vigoare.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 3 februarie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 19.731/4/2016, **Curtea de Apel București — Secția I penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 13/2017 pentru modificarea și completarea Legii nr. 286/2009 privind Codul penal și a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală**, excepție ridicată, din oficiu, de Curtea de Apel București — Secția I penală într-o cauză având ca obiect soluținarea apelului formulat împotriva unei sentințe penale prin care Judecătoria Sectorului 4 București a admis acordul de recunoaștere a vinovăției care a privit, între altele, art. 48 alin. (1) raportat la art. 297 alin. (1) din Codul penal și art. 13² din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție (complicitate la săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu).

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate sunt formulate, în principal, critici de neconstituționalitate extrinsecă.

6. Înainte de a aborda fondul acestor critici, se arată că actul normativ criticat îndeplinește condițiile de admisibilitate

prevăzute de art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, fiind în vigoare și având legătură cu soluținarea cauzei. Cu privire la condiția de admisibilitate referitoare la necesitatea ca actul normativ să fie în vigoare, se arată că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 13/2017 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, conform art. 108 alin. (4) din Constituție, iar amânarea intrării în vigoare a prevederilor art. I din aceasta la o dată ulterioară nu afectează din punct de vedere juridic existența actului, care este condiționată doar de publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea I. În acest sens, se invocă Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, considerându-se că evoluția jurisprudențială realizată prin aceasta a avut drept scop extinderea controlului de constituționalitate de o manieră care să permită Curții să își exercite în mod efectiv controlul asupra dispozițiilor legale aplicabile raporturilor juridice. Se arată că rațiunea controlului de constituționalitate este de a evita aplicarea în litigiile aflate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial a unor legi sau ordonanțe neconstituționale; de aceea, Curtea se pronunță asupra excepțiilor de neconstituționalitate vizând acte normative care nu mai sunt în vigoare, dar au aplicabilitate în spețele deduse judecării instanțelor judecătorești. Nu există motive pentru a nu aplica același raționament situației în care o ordonanță de urgență a fost deja publicată, o parte din dispozițiile sale sunt în vigoare, iar altă parte urmează să intre în vigoare la o dată certă și față de care există siguranța aplicării indiscutabile, datorită principiului retroactivității legii penale mai favorabile, chiar și în condițiile în care legea de aprobare va opera modificări sau va respinge ordonanța de urgență în totalitate. Prin efectul principiului retroactivității legii penale mai favorabile, la data intrării în vigoare, art. I din ordonanța de urgență criticată va produce efecte juridice în cauză în mod necondiționat și retroactiv. Inevitabilitatea aplicării necondiționate a acestui act normativ poate fi constatată chiar la data de 3 februarie 2017. Altfel spus, Curtea nu este „invitată” să se pronunțe asupra unor chestiuni pur teoretice și a căror aplicabilitate în speță ar fi eventuală, în condițiile în care decizia Curții va produce efecte juridice concrete, disciplinând procesul penal.

7. O teză contrară ar însemna că toți participanții, inclusiv Curtea Constituțională, ar trebui să aștepte ca în cauză să se producă efecte juridice în baza unui act normativ neconstituțional și care, în urma aplicării obligatorii a legii penale mai favorabile, nu ar mai putea fi remediate prin niciun instrument juridic. Aceasta ar duce la situația în care instanța constituțională să nu își mai poată îndeplini atribuția prevăzută de art. 1 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, respectiv de garant al supremației Constituției, ajungându-se, astfel, la soluții discriminatorii pentru situații de fapt identice.

8. Cu privire la fondul criticilor de neconstituționalitate extrinsecă raportate la art. 115 alin. (4) din Constituție, se arată, în ceea ce privește art. I din lege, că, deși nota de fundamentare a ordonanței de urgență justifică situația extraordinară prin necesitatea punerii de acord a legislației penale cu deciziile Curții Constituționale, prevederile actului normativ criticat se îndepărtează esențial de viciile de neconstituționalitate reținute în deciziile anterioare; **practic, aceste decizii constituie doar un pretext pentru modificări de substanță, străine de rațiunea deciziilor de neconstituționalitate invocate.** Nu este motivată nici urgența reglementării, mai ales că

termenul „legal pentru modificarea și punerea în acord cu deciziile Curții Constituționale a expirat demult”, iar prelungirea acestui termen cu perioada necesară dezbaterii parlamentare nu ar antama în niciun mod urgența invocată. Mai mult, apare ca fiind neclară urgența reglementării și prin prisma faptului că aceasta a fost invocată pentru transpunerea obligațiilor rezultate din Directiva 2016/343/UE a Parlamentului European, în condițiile în care aceste obligații trebuie transpuse până la data de 1 aprilie 2018.

9. În condițiile în care Curtea Constituțională a apreciat în mod restrictiv și exigent caracterul extraordinar și urgența legiferării pe calea ordonanței de urgență, în domenii cu larg impact asupra raporturilor juridice și sociale, se conchide că ordonanța de urgență criticată contravine art. 115 alin. (4) din Constituție. În sensul celor de mai sus este invocată și jurisprudența Curții Constituționale referitoare la condițiile formale de emitere a ordonanțelor de urgență [Decizia nr. 65 din 20 iunie 1995, Decizia nr. 83 din 19 mai 1998, Decizia nr. 255 din 11 mai 2005, Decizia nr. 258 din 14 martie 2006, Decizia nr. 859 din 10 decembrie 2015 sau Decizia nr. 361 din 26 mai 2016].

10. Se mai arată că, „fără a lua în discuție și a face vreo apreciere cu privire la abilitatea legală a Guvernului sau altei autorități legiuitoare de a face politica penală a statului”, reglementarea unor situații sociale de esență pentru politica penală a statului prin instrumentul ordonanței de urgență este contrară „practicii instanței de contencios constituțional elaborată în acord cu art. 1 alin. (4) și art. 61 alin. (1) din Constituție”. În condițiile în care s-a adoptat o ordonanță de urgență în domeniul politicii penale a statului, fără dezbateri, există un dubiu rezonabil în sensul că o astfel de reglementare de drept penal substanțial s-ar plia pe realitățile socio-politice, culturale și economice ale societății. Este invocată Decizia nr. 544 din 28 iunie 2006, prin care Curtea a constatat neconstituționalitatea unei ordonanțe de urgență care reglementa organizarea și funcționarea Curții de Conturi, pe motiv că aceasta contravine, în principal, prevederilor art. 115 alin. (6) din Constituție, conform cărora ordonanțele de urgență „nu pot afecta regimul instituțiilor fundamentale ale statului”, precum și dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (4), art. 61 alin. (1) și art. 73 alin. (3) lit. I).

11. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

12. Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă. În acest sens, se arată că actul normativ criticat a fost abrogat prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 14/2017, iar normele de drept penal substanțial care ar fi putut avea incidență în cauza în care a fost ridicată excepția de neconstituționalitate nu au fost niciodată în vigoare. Prin urmare, dispozițiile legale criticate nu au fost și nu sunt în vigoare, iar actul normativ, în aceste condiții, nu are legătură cu soluționarea cauzei.

13. Avocatul Poporului lasă la aprecierea Curții Constituționale soluționarea excepției de neconstituționalitate.

14. Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

15. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

16. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 13/2017

pentru modificarea și completarea Legii nr. 286/2009 privind Codul penal și a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 92 din 1 februarie 2017, care au următorul cuprins:

„Art. 1. — Legea nr. 286/2009 privind Codul penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 510 din 24 iulie 2009, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. Alineatul (3) al articolului 269 se modifică și va avea următorul cuprins:

«(3) Favorizarea săvârșită de un membru al familiei sau afin până la gradul II nu se pedepsește».

2. După alineatul (3) al articolului 269 se introduce un nou alineat, alineatul (4), cu următorul cuprins:

«(4) Dispozițiile alin. (1) nu se aplică în cazul emiterii, aprobării sau adoptării actelor normative».

3. Articolul 297 se modifică și va avea următorul cuprins:

«Art. 297. — Abuzul în serviciu

(1) Fapta funcționarului public care, în exercitarea atribuțiilor de serviciu, cu știință, îndeplinește un act prin încălcarea unor dispoziții exprese dintr-o lege, o ordonanță sau o ordonanță de urgență a Guvernului sau nu îndeplinește un act prevăzut de dispozițiile exprese dintr-o lege, o ordonanță sau o ordonanță de urgență a Guvernului și prin aceasta cauzează o pagubă materială mai mare de 200.000 lei ori o vătămare gravă, certă și efectivă a drepturilor sau intereselor legitime ale unei persoane fizice sau juridice, astfel cum sunt prevăzute și garantate de legile în vigoare, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă.

(2) Fapta funcționarului public care, în exercitarea serviciului, îngreuează exercitarea unui drept al unei persoane ori creează pentru aceasta o situație de inferioritate pe temei de rasă, naționalitate, origine etnică, limbă, religie, sex, orientare sexuală, apartenență politică, avere, vârstă, dizabilitate, boală cronică necontagioasă sau infecție HIV/SIDA se pedepsește cu închisoare de la o lună la un an sau cu amendă.

(3) Dispozițiile alin. (1) și (2) nu se aplică în cazul emiterii, aprobării sau adoptării actelor normative».

4. Articolul 298 se abrogă.

5. Alineatul (1) al articolului 301 se modifică și va avea următorul cuprins:

«(1) Fapta funcționarului public care, în exercitarea atribuțiilor de serviciu, a îndeplinit un act ori a participat la luarea unei decizii prin care s-au obținut, direct sau indirect, foloase patrimoniale, pentru sine, pentru soțul său, pentru o rudă ori pentru un afin până la gradul II inclusiv se pedepsește cu închisoarea de la unu la 5 ani și interzicerea exercitării dreptului de a ocupa o funcție publică».

6. Alineatul (1) al articolului 308 se modifică și va avea următorul cuprins:

«(1) Dispozițiile art. 289—292, 295, 297, 299, 300 și 304 privitoare la funcționarii publici se aplică în mod corespunzător și faptelor săvârșite de către sau în legătură cu persoanele care exercită, permanent ori temporar, cu sau fără o remunerație, o însărcinare de orice natură în serviciul unei persoane fizice dintre cele prevăzute la art. 175 alin. (2) ori în cadrul oricărei persoane juridice».

7. Alineatul (1) al articolului 336 se modifică și va avea următorul cuprins:

«Art. 336. — (1) Conducerea pe drumurile publice a unui vehicul pentru care legea prevede obligativitatea deținerii permisului de conducere de către o persoană care are o îmbibație alcoolică de peste 0,80 g/l alcool pur în sânge se pedepsește cu închisoare de la unu la 5 ani sau cu amendă».

8. După articolul 336 se introduce un nou articol, articolul 336¹, cu următorul cuprins:

«Art. 336¹. — Consumul de alcool sau de alte substanțe ulterior producerii unui accident de circulație

(1) Fapta conducătorului unui vehicul sau a instructorului auto, aflat în procesul de instruire, ori a examinatorului autorității competente, aflat în timpul desfășurării probelor practice ale

examenului pentru obținerea permisului de conducere, de a consuma alcool, produse ori substanțe stupefiante sau medicamente cu efecte similare acestora, după producerea unui accident de circulație care a avut ca rezultat uciderea sau vătămarea integrității corporale ori a sănătății uneia sau mai multor persoane, până la recoltarea probelor biologice, se pedepsește cu închisoare de la unu la 5 ani.

(2) Nu constituie infracțiune consumul de medicamente cu efecte similare produselor sau substanțelor stupefiante, după producerea accidentului de circulație și până la sosirea poliției la fața locului, dacă acestea sunt administrate de personal medical autorizat, în cazul în care acestea sunt impuse de starea de sănătate sau de vătămarea corporală a conducătorului auto».

Art. II. — Legea nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 486 din 5 iulie 2010, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. Alineatul (5) al articolului 25 se modifică și va avea următorul cuprins:

«(5) În caz de achitare a inculpatului sau de încetare a procesului penal, în baza art. 16 alin. (1) lit. b) teza întâi, lit. e), f) — cu excepția prescripției, i) și j), în caz de încetare a procesului penal ca urmare a retragerii plângerii prealabile, precum și în cazul prevăzut de art. 486 alin. (2), instanța lasă nesoluționată acțiunea civilă».

2. Alineatul (2) al articolului 215¹ se modifică și va avea următorul cuprins:

«(2) În cursul urmăririi penale, controlul judiciar poate fi prelungit de către procuror, prin ordonanță, dacă se mențin temeiurile care au determinat luarea măsurii sau au apărut temeiuri noi care să justifice prelungirea acestuia, fiecare prelungire neputând să depășească 60 de zile. Prevederile art. 212 alin. (1) și (3) se aplică în mod corespunzător».

3. După alineatul (2) al articolului 290 se introduce un nou alineat, alineatul (3), cu următorul cuprins:

«(3) Denușul se depune la organul de urmărire penală competent în termen de 6 luni de la data săvârșirii faptei prevăzute de legea penală».

4. După alineatul (1) al articolului 557 se introduce un nou alineat, alineatul (1¹), cu următorul cuprins:

«(1¹) Odată cu înmânarea mandatului de executare, persoanei condamnate i se aduce la cunoștință, sub semnătură, în scris, dreptul prevăzut de art. 466 alin. (1), iar în cazul în care persoana nu poate ori refuză să semneze, se va încheia un proces-verbal».

Art. III. — (1) Judecătorul delegat cu executările penale va sesiza instanța competentă pentru a se stabili incidența art. 4 sau a art. 6 din Codul penal pentru cauzele judecate definitiv. Judecata se va face de urgență, la intrarea în vigoare a art. I, pentru cauzele în care s-au aplicat pedepse sau măsuri privative de libertate.

(2) Prezenta ordonanță de urgență intră în vigoare la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, cu excepția prevederilor art. I, care intră în vigoare la 10 zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.

(3) Legea nr. 286/2009 privind Codul penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 510 din 24 iulie 2009, cu modificările și completările ulterioare, inclusiv cu cele aduse prin prezenta ordonanță de urgență, se va republica în Monitorul Oficial al României, Partea I, după aprobarea acesteia prin lege.

(4) Legea nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 486 din 15 iulie 2010, cu modificările și completările ulterioare, inclusiv cu cele aduse prin prezenta ordonanță de urgență, se va republica în Monitorul Oficial al României, Partea I, după aprobarea acesteia prin lege».

17. În susținerea excepției de neconstituționalitate sunt invocate dispozițiile constituționale ale art. 1 alin. (4) privind principiul separației și echilibrului puterilor, art. 61 alin. (1) privind rolul Parlamentului și ale art. 115 alin. (4) privind condițiile emiterii ordonanțelor de urgență.

18. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că aceasta a fost ridicată de instanța judecătorească la data de 3 februarie 2017, dată la care, fără a o pune în discuția subiecților procesuali principali, a și sesizat Curtea Constituțională, aspect care a dus la imposibilitatea formulării de către aceștia a punctului lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate, contrar art. 33 alin. (2) din Codul de procedură penală coroborat cu art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992. Ridicarea excepției de neconstituționalitate a avut în vedere eventuala aplicare în cauză a dispozițiilor art. I pct. 3 [referitor la art. 297 din Codul penal — *Abuzul în serviciu*] din ordonanța de urgență criticată, text care urma să intre în vigoare la 11 februarie 2017 și care s-ar fi constituit într-o lege penală mai favorabilă.

19. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 13/2017 a fost abrogată pe data de 5 februarie 2017, prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 14/2017 privind abrogarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 13/2017 pentru modificarea și completarea Legii nr. 286/2009 privind Codul penal și a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, precum și pentru modificarea Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 101 din 5 februarie 2017. Curtea constată că, într-adevăr, art. II și art. III alin. (2)—(4) din ordonanța de urgență au fost în vigoare în perioada 1—4 februarie 2017 [a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 64 din 9 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 145 din 27 februarie 2017, paragraful 46], însă conținutul normativ al acestor prevederi nu prezintă relevanță pentru litigiul *a quo*, așadar, acestea nu au legătură cu soluționarea cauzei. Prin urmare, critici de neconstituționalitate puteau fi formulate în privința ordonanței de urgență numai dacă aceste prevederi — care au făcut parte din dreptul pozitiv — erau aplicabile în cauză și continuau să producă efecte după ieșirea din vigoare a ordonanței de urgență criticate.

20. În schimb, pentru a ridica excepția de neconstituționalitate, instanța judecătorească, în mod artificial, a apreciat legătura cu soluționarea cauzei **exclusiv** prin prisma prevederilor de drept penal substanțial cuprinse la art. I pct. 3 din ordonanța de urgență criticată, text care nu era încă în vigoare la data ridicării excepției de neconstituționalitate, nefăcând parte din fondul activ al legislației. Or, este de domeniul evidenței că un text legal care nu este în vigoare [art. I pct. 3] nu poate avea legătură cu soluționarea unei cauze aflate pe rolul unei instanțe judecătorești; calculul de oportunitate realizat de instanță prin indicarea caracterului potențial sau eventual de aplicare a textului legal respectiv în cauză, din punctul de vedere al receptării acestuia în fondul activ al legislației, denotă tocmai lipsa sa de legătură cu cauza *a quo*. De altfel, Curtea a stabilit că legătura cu soluționarea cauzei „presupune atât aplicabilitatea textului criticat în cauza dedusă judecătii, cât și necesitatea invocării excepției de neconstituționalitate în scopul restabilirii stării de legalitate, condiții ce trebuie întrunite cumulativ, pentru a fi satisfăcute exigențele pe care le impun dispozițiile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 în privința pertinentei excepției de neconstituționalitate în desfășurarea procesului” [cu titlu exemplificativ, menționăm Decizia nr. 179 din 1 aprilie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 409 din 3 iunie 2014, paragraful 23, Decizia nr. 540 din 15 octombrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 960 din 30 decembrie 2014, paragraful 26, sau Decizia nr. 376 din 26 mai 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 598 din 7 august 2015, paragraful 26].

21. De asemenea, Curtea constată că un act normativ de reglementare primară [lege/ordonanță/ordonanță de urgență], care nu este încă în vigoare, nu poate face obiectul controlului *a posteriori* de constituționalitate. Curtea a precizat, în mod expres, prin Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, că „în sistemul român de control concret al constituționalității legilor,

declanșarea controlului *a posteriori* operează doar pe cale incidentală”; se „poate solicita controlul de constituționalitate numai al acelor dispoziții legale care, în cazuri concrete, sunt incidente pentru soluționarea litigiilor aflate pe rolul instanțelor, legi sau ordonanțe în ansamblu ori doar anumite reglementări din cuprinsul acestora”, drept pentru care sintagma „«în vigoare»” din cuprinsul dispozițiilor art. 29 alin. (1) și ale art. 31 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, este constituțională în măsura în care se interpretează în sensul că sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice **continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare**”.

22. Prin urmare, obiect al controlului de constituționalitate pe calea excepției de neconstituționalitate ridicată în fața unei instanțe judecătorești sau de arbitraj comercial poate fi numai un text legal în vigoare [după distincția operată prin Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011] pentru că numai acesta are aptitudinea de a produce efecte juridice și, astfel, de a avea legătură cu soluționarea cauzei. De aceea, acest tip de control de constituționalitate este unul **concret**, ceea ce presupune *sine qua non* existența unui litigiu pendent, în cadrul căruia să se invoce excepția de neconstituționalitate a unor acte normative de reglementare primară care să aibă legătură cu soluționarea acestuia [a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 338 din 24 septembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 699 din 14 noiembrie 2013, sau Decizia nr. 64 din 9 februarie 2017, paragraful 43].

23. În consecință, raportat la cauza de față, Curtea constată că pot fi supuse controlului de constituționalitate pe calea excepției de neconstituționalitate, în măsura în care au legătură cu soluționarea cauzei, numai acele dispoziții ale ordonanței de urgență care au făcut parte din fondul activ al legislației, pentru că doar acestea au fost în vigoare și aveau aptitudinea de a produce efecte juridice. **Contrar celor susținute de instanța judecătorească, publicarea actului normativ de reglementare primară în Monitorul Oficial al României, Partea I, în temeiul art. 78 teza întâi sau art. 115 alin. (5) din Constituție, după caz, deși este o condiție necesară pentru sesizarea Curții Constituționale în temeiul art. 146 lit. d) teza întâi din Constituție, ea nu este suficientă, întrucât actul normativ supus analizei instanței constituționale trebuia să fi produs efecte juridice** [a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011]; or, un

act normativ produce efecte juridice numai dacă a intrat în vigoare, potrivit art. 78 teza a doua și art. 115 alin. (5) coroborate cu prevederile art. 12 alin. (2) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010, după caz. De aceea, **legătura cu soluționarea cauzei nu poate fi determinată și considerată îndeplinită prin prisma unor reglementări legale care încă nu sunt/nu au fost niciodată în vigoare**.

24. În consecință, analizând obiectul cauzei și criticile de neconstituționalitate formulate și ținând cont de faptul că art. II și art. III alin. (2)—(4) din ordonanța de urgență, în vigoare la data ridicării excepției de neconstituționalitate, nu au legătură cu soluționarea cauzei, **instanța judecătorească nu avea îndrituirea de a ridica, din oficiu, o excepție de neconstituționalitate cu privire la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 13/2017 și să critice atât condițiile formale de emiteră a ordonanței de urgență [sub aspectul încălcării art. 115 alin. (4) din Constituție], cât și dispozițiile de drept penal substanțial cuprinse în aceasta [dispoziții care nu au fost niciodată în vigoare — sub aspectul încălcării art. 1 alin. (4) și art. 61 alin. (1) din Constituție], folosindu-se de o eventuală aplicare a unui text de lege care nu a făcut parte niciodată din fondul activ al legislației [art. I pct. 3 referitor la art. 297 din Codul penal] și care nu are cum să aibă, așadar, legătură cu soluționarea unei cauze penale aflate în curs de desfășurare. Practic, instanța judecătorească s-a plasat în afara sferei normative a art. 146 lit. d) teza întâi din Constituție și a încercat să acrediteze teza unui control preventiv de constituționalitate înainte de intrarea în vigoare a unui act normativ de reglementare primară, aspect specific însă controlului *a priori* de constituționalitate prevăzut de art. 146 lit. a) teza întâi din Constituție.**

25. Prin urmare, excepția de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 13/2017 nu respectă condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, întrucât, pe de o parte, dispozițiile procesuale ale ordonanței de urgență care au făcut parte din dreptul pozitiv nu au legătură cu soluționarea cauzei, iar, pe de altă parte, cele de drept material ale ordonanței de urgență nu au făcut parte din dreptul pozitiv, nefiind niciodată în vigoare, și, prin urmare, nici acestea nu au legătură cu soluționarea cauzei.

26. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 13/2017 pentru modificarea și completarea Legii nr. 286/2009 privind Codul penal și a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, excepție ridicată, din oficiu, de Curtea de Apel București — Secția I penală în Dosarul său nr. 19.731/4/2016.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția I penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 7 martie 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent-șef,
Benke Károly